

Festivalverslag: Blues in Schoten

Datum: 20 november, 2004

Locatie: CC De Kaekelaar - Schoten - BE

Auteur: Steven Verhoeven / Foto's: Bobtje

De eerste versie van Blues in Schoten vorig jaar was een schot in de roos. Ik kan me voorstellen dat het voor een aantal mensen kriebelde om een tweede editie van het festival op poten te zetten. In vergelijking met vorig jaar waren er een paar kleine verschillletjes. De organisatie verhuisde het festival naar het prima uitgeruste CC De Kaekelaar en programmeerde vier groepen in plaats van drie.

Als eerste groep openen op een festival is geen dankbare taak. Het publiek komt nog binnen, zoekt zich een plaatsje, begroet vrienden en koopt bonnetjes... Je moet dan als groep er echt voor de volle 200% voor gaan. Iets wat Spine Shiver volgens mij niet echt deed. Al vanaf opener 'Tobacco Road' gaf de groep een matte indruk. Hoe hard Jan Segers en de zijnen ook hun best deden, veel schwing kwam er niet in. Ook de stem van zanger Luk Keersmaekers bleek niet sterk genoeg om een vonk te doen overslaan. Alle grapjes van de frontman ten spijt, de halfvolle zaal was nog niet klaar voor een bluesfestijn. Dat feestje zou later komen... Al wekten de mannen van Spine Shiver een gezapige indruk, het beleefdheidsapplaus was telkens wel op zijn plaats. Je merkt dat de heren al wel wat ervaring bij elkaar hebben gespeeld, maar ik miste vooral enthousiasme...

De West Coast Jump, Swing en Chicagoblues van Carlos Bluesbox werd dan weer wel vanaf moment één gesmaakt. De soundcheck van harpist Leo Dresselaers deed al meteen enkele toegangers richting podium kijken. De rijzige gestalte van Carlo Wouters is even indrukwekkend als 's mans stemtimbre. Het gitaarspel van Jean-pierre Van De Putte vloeyde perfect over in het harpspel van Leo en Dirk De Koninck (op bas) en Ronny Hannes (op drums). Ze genoten zichtbaar van het samenspele. Ik noteerde een schitterende versie van Little Walters 'Too Late', een eigen nummer 'Hey Betty' dat zo op cd kan en een afsluiter van formaat: 'Corina Corina'. Prima muzikanten, goede sound, leuke nummers: wat wil je dan nog meer? Wel, de interactie met het publiek was miniem en dat kwam de sfeer in de zaal niet meteen ten goede. De groep werd, volgens mij onterecht, niet teruggeroepen voor een bisnummer.

Het minste wat je kan zeggen over Blues in Schoten is dat het in stijgende lijn verliep, zowel qua bezoekersaantal, als qua prestaties van de groepen. De zaal was goed volgelopen op het moment dat Steff Peire de eerste noten van Jimmy Reeds 'Take Out Some Insurance' aansloeg. Bluezilla staat bekend voor zijn vettige sound die menig blues(rock)liefhebbers zo koesteren. Vanaf het tweede nummer werden de eerste dansers gesignaleerd en wie eens goed rondkeek wist dat Bluezilla het startschot had gegeven voor een bluesfeestje dat nog niet zo snel gedaan zou zijn. In mijn ogen was er een glansrol weggelegd voor Niels Verheest, die met zijn toetsen gerust zijn mannetje stond tussen het gitaargeweld van Peire en partner in crime Paul Van Den Berg. Ontroering en pure euforie lagen dicht bij elkaar toen een prachtig 'I'll Play The Blues For You' nog nazinderde en 'One Way Out' scheurend van start ging. Sommigen vonden het misschien raar of voorspelbaar, maar ik blijf het best leuk om te zien vinden als de gitaristen op stap gaan door de zaal en Jan Meyers en Beer Cogen op het podium achterblijven. Het is ondertussen een beetje een handelsmerk van Paul en Steff geworden. Als je er dan nog eens een bisnummer als 'Hey Joe' bovenop krijgt, dan heb je te maken met de spreekwoordelijke kers op de slagroomtaart. Bluezilla blijft groeien en begint stilaan aansluiting te vinden bij de Belgische top. Hopelijk zien we ze nog meer op een podium in 2005!

Als "top of the bill" werd er gekozen voor The Seatsniffers. Dit Antwerps viertal is niet meteen mijn ding, maar het moet gezegd zijn: deze heren zijn uitstekende muzikanten en entertainers pur sang. Vanaf de eerste noot sloeg de vonk al over en nog voor het tweede nummer goed en wel gedaan was, baadden de eerste rijen al in een broeierige sfeer waarin The Seatsniffers volgens mij uitstekend gedijen. De originele opstelling op het podium zette de drummer voor één keer letterlijk in de spotlight en met een nummer als 'Let's Burn Down The Cornfield' kregen ze dan ook nog eens de laatste remmen los, zodat Blues in Schoten uiteindelijk op een "vette rootsparty" uitdraaide.

De verscheidenheid van de affiche bleek uiteindelijk een goede keuze, met als gevolg dat editie twee, voor mij toch alleszins, een succes was. Ik weet niet hoe laat het nog is geworden daar in de Kaekelaar, maar ik schat dat de organisatie niet al te vroeg in hun bed zal gelegen hebben... Tot volgend jaar!

Steven V

verslag bobtjeb blues.com